SOLO PENTRU PIRAMIDE

Flaut

şi acum
din pătratul ferestrei
zâmbetul
se îndepărtează
foşnind.

Cădere spre cer

O ceaţă grea
se lasă în cuvânt
rostogolite sunt orele-n
clepsidră
în ochiul meu
înoată un pui
de vidră
şi păsări cad în cer
de pe pământ.

Ploua torenţial
cu nibelungi
plângeau cu trupuri
pietrele pe stradă
exonerând
ţinuta de paradă
şi zebrele
se dezbrăcau de dungi.

Mai profanează crinii
oglinda nopţii spartă
înzăpezitu-mi-s-au
şi gândurile parcă
se frânge într-un clopot
a nemuririi arcă
pupilele icoanei
sondează Marea Moartă.

Senzaţie

La antipodul
acestui obstacol retoric
fragmente de linişte
oscilând

şi lebede
cu glasuri adiacente
ciugulesc
spaţiul dintre ghilotină
şi gâtul
acestui poem
înălbindu-se.

Am deschis dimineaţa

Acum pe sub inimă
mi se scurge Corintul
o arenă de fluturi
laminând infinitul

Pietrificate lumini
cresc pe mări obelisc
creatori de elită
m-ancorează de risc

Am deschis dimineaţa
apăsând pe trăgaci
confiscat de cădere
mi-este pasul stângaci.

Aquarelă

Demontez din noapte luna
şi-am
să mi-o atârn
pe piept
sună cornul serii
sună
ca tăcerea de-nţelept.

Phoenix

Migrează
un stol de inimi
pe console
pe-altar zac sfinţii
strangulaţi
cu-aureole

În păsări de cleştar
prelaţi închid
obloane
şi-n lacrima secundei
se surpă
canioane

Atâta moarte-n trupuri
refuză să
încapă
cu crucile-n spinare
Hristoşi merg
la agapă

Din propria-mi cenuşă
am să mă întorc
călare
cu sufletul
înghesuit
în buzunare.

Flori de asfalt

Ştreangul timpului asudă
şi ne face-o reverenţă
plaga fricii putrezeşte
în hectare de clemenţă

Curg cupolele cu îngeri
în arene pier cuvinte
la ora-nchiderii cu toamna
am să fac schimb de-oseminte

Şi ce coaptă este luna
când prin vama nopţii cade
facem trafic cu eclipse
şi consolidăm cascade

Am să bat şi eu monedă
dintr-o lacrimă mai mare
cum spunea Ecleziastul:
„Nimic nu e nou sub soare”.

Târând alonja clipei

Cad înnoptată
şi cărând pe umer
ninsori furate
în dialecte Sumer

Strivesc săruturi
între coperţi de carte
spre tine vin
pe tălpi ducând o moarte

se sparg în prag
atâtea începuturi
iar tu înnozi tristeţea mea
şi-o fluturi

Cu chipuri mărunţite
ne scurgem înapoi
rupând alonja clipei
târând-o după noi.

Varianta

În umbra mea ca într-o oglindă
se scurge chipu-mi de pe chip
şi cum sunt tot mai străvezie
mă prind de lacrimă şi ţip

Numismatică

Secundele se-ngălbenesc
şi cad
azi torturat
îi contele de Sade

Orfeu îşi răstigneşte
tragic lira
cărând cu ea
nisipul din Palmira

Şi îngerii aleargă
pe pereţi
cu capete bătute
pe sesterţi

Prelaţi de caolin
slujesc Coranul
Şi linişţea-i
lovită cu ciocanul.

Solitudine

Tristeţe,
căţuşă a inimii
mele.

Icoană pe bobul de rouă

Numai privindu-mă
îmi conturezi
sufletul.

Psihogravură

De somnul meu atârnă
iar păsări mari
de noapte
Pe gura ta șiraguri
ard dinastii
de șoapte

Pe suflet desenate
singurătăți
se-nchid
iar trupu-mi este
alonja ecoului
pe zid

Prin ametistul limpede
al sângelui
te strig
și tu-mi arunci pe urme
cu bulgări mari
de frig.

Argument forte

Iar aerul s-a spart
de noi
pe străzi se surmenează
ploi

Când macul capul
şi-a plecat
de două ori i-a fost
tăiat

Şi-a nins pe ramul
de măslin
cu pielea unui gând
divin

A ars lumina
şi s-a stins
pe chipul falsului
învins

Speranţă, diamant
inflat
în faţa mea
te-ai terminat.

Vernisaj cu tragedii

Liniştea se subţiază
şi se crapă
în lacrima Venerei
s-a mai deschis o trapă

Retoricul călău
grăbit îmi stinge
doar mucuri de ţigară
pe meninge

Şi locul meu
c-un vis desperecheat
era şezând
pe tronu-nsângerat

Sau coborând
din tragedii eline
trăgând-o pe Electra
după mine

Secvenţă cu insomnii

Chiar azi
mi-am pus brăţara
cu săruturi furate
şi-n piept
mi se mai sparge
câte-o antichitate

Iar mi se umple
gândul
şi dă pe dinafară
se zbate osul clipei
în carieri
de ceară

Mai rugineşte fresca
cu sfinţi rămaşi
în ştanţă
şi ochiul se deschide
în noi c-un fel
de clanţă

Somaţie în stil romantic

Îmi vii prin perforate
fotografii cu toamne
şi mâinile ţi-s ude
de vindecate doamne

Aştept c-un chin magnetic
să amorsăm fachirii
să-mi lase pe retină
parfumul trandafirii

Şi înspicarea nopţii
îmi stăruie pe buze
în labirintul ploii
nu mai există muze

Mi-ai răstignit privirea
într-o perdea de ace
dar ochiul de-ntuneric
nu vrea să se dezbrace

Pătat îmi este auzul
de herghelii promise
dar când au să coboare
arhanghelii din vise?

Zbor

Tu foarfeci
cu geana aerul
şi aerul
se îngereşte
zburându-te

Arena

Cu câte ploi de linişti
aş mai putea
să-mbrac
vulcanul de-ntuneric
din sufletu-mi
opac

Cu câte sugrumate
dureri pot
să pavez
freatica lumină
din neîmblânzitu-mi
crez

Cu câte infinituri
m-aş înrudi
impar
din sângele-mi impudic
dac-aş putea
să sar

Cu câte pietre-n gură
aş mai putea
să zac
strivită de şenila
sfârşitului de veac

În câte răni fardate
aş mai putea
să-ncap
când trenul nemuririi
predestinat
îl scap

Şi câte axiome
aş mai putea să-nclin
spre pantomima crudă
a plânsului
divin

Cu câte menuete
aş mai putea
trişa
când teama este Cidul
înţepenit
în şa

Cu câte diligenţe
aş mai putea
să car
mormintele dreptăţii
ieşite din pahar

Cu Sfinxul câte robe
aş mai putea
să schimb
când semnul de-ntrebare
ne-ncinge
ca un nimb

Borealã

Tu care eşti corola ierbii
de care
mă lipesc
eşti clinchetul luminii
eşti Zidul
Chinezesc

Tu eşti îngemănarea
dintre copil
şi zeu
mătasea unei lacrimi
de care atârn
mereu

Tu eşti singurătatea
pe care-o
îngeresc
eşti însăşi depărtarea
prin care
mă privesc

Tu eşti o pană smulsă
din piatra
unui zbor
eşti verdele speranţei
curgând
vindecător

Tu eşti chiar limpezimea
împovărând
copacul
eşti arzătorul roşu
care topeşte

macul

Tu eşti pecetea mării
vărsându-se-n
oglinzi
eşti diamantul clipei
din care
te desprinzi

Tu eşti o piramidă
în care s-a
prelins
petala unui cântec
pe care eu
am nins

Asimetrie

Tu
îmi inunzi sufletul
ca Nilul
devastator
simbolizând
fertilul

Tulburător
de lunecos
pe oase
un rug
filigranând
într-o mătase

Un templu de papirus
târând o limbă
moartă
pe inimă cu acul
îmi desenai
o hartă

Oracol 20

Am noaptea înfiptă-n gât
până-n prăsele
şi-mi fac din agonie
un statut
se lasă pod de ultrasunet
între ere
şi suprapun un viitor
peste trecut

Silabele rănite
azi îmblânzesc himere
dorinţa de putere
ne mai evocă iadul
se-ncinge Nefertiti
cu lujeri de mistere
şi pe zăbala clipei
se rumeneşte jadul

Spirale de liniştе

Ascultaţi liniştea izbindu-se de astre
Prin flautul lui Hamlet se scurg tăceri
albastre

Ascultaţi liniştea izbindu-se-n raze
Norocu-mi prelins pe-un şirag de topaze

Ascultaţi liniştea izbindu-se-n geamuri
Pe rănile noastre mai flutură flamuri

Ascultati liniştea izbindu-se-n ape
Şi laţul se strânge din aproape-n aproape

Ascultaţi liniştea izbindu-se-n mine
Cum sinele însuşi se cuprinde pe sine

Rugăciune

Eu răstignesc cuvinte
bolnave pe afeturi
din pieptul mamei mele
țâșnește ceru-n jeturi

Ce vistierii de lacrimi
ai cheltuit tu marnă
și-n părul tău nopți albe
se scufundau cu teamă

Prin păsările toamnei
privind rupeai cărare
te strecurai subțire
prin lujerii de sare.

Ai înnodat luceferi
la ani tăi puțini
și i-ai zvârlit în valuri
să prindă rădăcini.

Azi prin cămașa clipei
eu mă grăbesc transfugă
și-n lacrimile tale
am să sculptez o rugă.

Concesie

Doamne
ia-mi întunericul
din oase
nu vezi că timpul
mă miroase
şi nu pot să m-aştern

Doamne
aruncă peste mine
o plasă
costisitor de luminoasă
ca sufletu-mi
să-mi cern

Doamne
de ce îmi este
atât de frică
sub carapacea
de furnic
vibrând ca un concern

Doamne
mă leagă de altar
cu laseri
să-mi scapi cuvintele
în paseri
că nu pot să discern

Doamne
de ce-mi atârni
de mâini
azvârle-mi sufletul
la câini

cu râsul tău etern.

Noaptea de tinichea

Somnul incert ca o piatră
romboidală
care pluteşte
o clipă
pe apele unui fluviu necunoscut

să supravieţuiască acestei
contemplaţii
şi cu un ultim efort
să-ţi fotografiez
respiraţia.

Scurt tratat despre optimism

CU O LAMĂ de sidef să tai brusc venele
acestei secunde

Unde când şi cum ne vom domestici mecanismul
sentimentelor
şi vom expectora toate pumnalele înghiţite
în momentele cruciale ale existenţei
unde când şi cum vom analiza aseptic
corpul delict al viselor noastre
mereu amânate
mereu licitate pentru o dantură suprarealistă

Dar deocamdată
vom face un duş utopic
sub jetul de fluturi
şi apoi o să ne lăsăm asfaltaţi
de tăcere.

Constelaţii

DE CE TE-ai dus
printre alge
Sau n-ai înţeles
insomnia catargelor

Oglinzile sunt lustruite
de absenţa ta

Dar te aştept
lăsând secundele
să-mi picure-n palme
ca nişte pescăruşi înecaţi.

Portret

Doi peşti̦şori de aur
î̦ţi înotau
sub pleoape
din mâini copilăria
se tot zbătea
să-ţi scape

iar îmi trimi̦ţi luceferi
dinspre
singurătate
şi-nchizi copilăria
în tine
cad-n cetate.

Falduri de oglinzi

Îţi deschid o poartă verde
în lumina din icoane
anii tăi au strălucirea ochilor de iguane

şi cuvinte cad în falduri
curge aerul prin piatră
eu în palma ta mai scutur
îngerii lăsaţi la vatră

Ard peceţi de întuneric
pe-un portret de Lucas Cranah
ne dublăm singurătatea
c-un fragment de Ramajana

Liniştea încremeneşte
în mătasea frunţii tale
când se-ntind rotunde ore
în oglinzi sentimentale.

Melancolii de diamant

Mai cade câte-o ploaie
Sigilată
strivind melancolii
de diamant
mai flutură pe rugul
gurii tale
cămaşa smulsă de pe-un
gând infant.

Mai traversăm menajerii
Divine
cu suflete atârnate
la uscat
mătasea zilei plezneşte
de ruşine
că nu mai suntem noi
cu-adevărat.

Mai muşcă clopote
Contagioase
din anii noştri
scăpărând ca macii
dublând mercurialul
veşniciei
neguţători cu inimi
umplu sacii.

Mai cad speranţele
decapitate
şi regi nebuni mai călăresc
morminte
din piatră supurând
de vanitate

noi încercăm să reîncarnăm
cuvinte.

Xilogramă

Visam
eram chiar lemnul mesei
din cina cea de taină

Tăceam
Hristos curgea pe cruce
smulgându-şi răni
din haină

Pluteam
căzând pe dinlăuntru
m-am rătăcit în mine

Doamne,
te strig, deschide-mi poarta
cărărilor divine

Coborârea de pe cal

Să sustragem absolutul
dilatatelor mistere
submersibil
în penajul
unui înger de santal

Perforând coperta serii
să-l rugăm
pe Don Quijote
să ne-nveţe performanţa
coborârii de pe cal

Să sustragem absolutul
liniştii triunghiulare
oscilând
în căutarea
paradisului pierdut

Bulgări de solemnitate
Aruncaţi
în sanctuare
ne suprimă viitorul
şi-l târăsc înspre trecut.

Dincolo de moarte

ÎNCERC să rup tăcerea
C-un maldăr de tăceri
Prin stropii grei de mine
Tu, moarte, iar mă ceri

Dar lasă-mă, mai lasă
Încă o eternitate
Să decorez biserici
Cu-a mea singurătate

Să pot să-ngrop vestigii
De fluturi pe retine
Să caut adevărul
Şi dincolo de tine.

Zbor de probă

CUNOŞTI tu
voluptatea fosforescentă
a unui cuţit
trecând oblic
prin somnul măscăriciului?
Şi cerbii tineri se distanţează
prin insomnia plopilor
decapitaţi,
se distanţează malign
ca nişte pastile de cloroform...
Iar peste gleznele noastre
vor creşte licheni
şi păsări se vor împerechea
pe petala galbenă a după-amiezii...

Vom tăcea
şi cuvintele ne vor
alege pe noi.

Acustica formei

ACUM VĂD secundele
Imobilizate
de ţurţuri

Acum se sparg orbitele
zeilor
şi curg ciorchine de cai istoviţi

Acum Prometeu zdrobit
este mereu altcineva.

Se surpă infinitul

Se surpă infinitul peste noi
ca o imensă
catedrală
prin pleura trecutului
mă-ntorc
dorinţă-ncătuşată
de Vestală

În aura profetului mă spăl
de viitorul ce nu-mi
aparţine
cu dinastii
de patimi debordând
şi socluri
prăbuşindu-se-n
destine

Ne şantajează ochii de copil
cu lacrima arzând de puritate
şi de enorma lor
singurătate
se surpă infinitul
peste noi.